

Deu i Bo i bon

L'importunitat de certes cantu- ries

Tom li fa que anem a Granollers, com a Vil-
com a Gatal, com a Tarrassa, com a Ma-
farró, i mentre s'excaigui dia festiu i el tros
que us porta sigui fren d'empuntes, tren d'es-
tuejadors, fren de marits i jents que van al
camp i amb aquella alegria, sempre als poes
minuts de marxa, tindreu un parell d'erque-
rats en el vago i comensarà el "rango" i la can-
cantoria.

Ja us hem vist de pobres, prou que els hem trobat
pel Moll i per les Ponderes i altres punts extra-
legies, bé us han atavolat amb lurs plansys i
lurs veus i lurs instruments, mes si en algun hor
us semblen absurdes, es en un vago de passatgers,
impossant l'hor tragedia, dominan l'atrau i
vivació del convoi a força de pulmones i de co-
rs d'ingla i allí us ningun logra entendre's
els se fan sentir, i els sentiu mal que us pesi. I les
lurs cançons son de patacada, de deixam en

121

cendre, de "jabeo" i "cante barbian" Els jipios
i "aigs" es confonen amb xiulet de la màquina
i a vegades l'afeguen. Tanta jemp que no viatjen
per no gastar o per no frenar-se una cama i
aquí un tinn de cama frenat, que gasten per en-
fornar-se'n al mateix lloc, amb un diner a l'alt
xaguer.

No'n puc planger als pobres del fren. També cada
ho fa que m'agafin desprevintut, o que prou fine
fine en planyem a mi mateix, tris vialger de terce-
ra, reat, msovat, masegat i entatxonat entre
dones grassas i criatures nervoses.

Si jo compren que n'hi té que haver de pobres
mordicoms, que no deixan estar en pau ni de Barce-
lona al Bogatell que la nostra terra perdona el seu
caràcter pintoresc sino no'ns fopessin amb ~~el~~ man-
cos, coiros, borris, garrells linsiat de diversos mirats,
pero que no cantin! I si es que han de cantar de
foles passades, perique el cant els dona catego-
ria als ulls de la autoritat i suggestions als com-
passius fan-los ésser pròdics, que no fopim la qui-
farrà, i si es que han de focar la guitarra per algu-
na rao misteriosa, que no engenjirn llurs còrrs i lin-
gües de màrtir, i si també cal que engenjirn aixo
que no fan amb impertinència ni amb gestos com-
minatòris.

A mi, no obstant, em semblaria millor que a la ta-
quilla de les estacions, i un amb el billet i un cobressin
l'animava a la bestreta, i que fessin quedar ah nos-
tres pobres a la sala d'espera.

Seria un gran acte de pietat que un aquells
matins de festa, quant partim amb l'il·lusio
de deixar enrera el tumulte i l'ardor de la ciutat,
poguessim començar a fruir de l'apacible visio
de les hortes o de les platges del voltant sense recordar
que estem a Espanya.

Prudenci Bertrana